

Књига пророка Данила — број четири

Бисак

Jeff Pippenger

2023-11-27

Разматрамо „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге, онако како су представљена у књизи пророка Данила. То чинимо зато што је једно од пророчких обележја „седам времена“ то што она представљају „камен спотицања“ који зидари одбацише. Камен спотицања, онако како је представљен у Писму, одређујем као истину која се може видети, а ипак се не види. За оне који га виде, он је драгоцен; а за оне који га не виде, он није само оно о шта се спотичу, него и камен који их сатрвљује у прах.

Када је Христос изнео камен који зидари одбацише, Он је указао да ће камен угаони постати „глава“ од угла. Порука о одбаченом камену у Писму увек се односи на то да Бог заобилази народ који је раније био у савезу, док истовремено Бог ступа у савез са народом који раније није био народ Божји.

Исус им рече: Зар никада нисте читали у Писмима: Камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла; то је од Господа, и чудесно је у нашим очима? Зато вам кажем: Царство Божије узео се од вас и даће се народу који доноси његове плодове. И ко год падне на овај камен, разбиће се; а на кога он падне, сатрће га у прах. Матеј 21:42–44.

Прво „временско пророчанство“ до кога су свети анђели довели Вилијама Милера било је „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске. Лаодикијски адвентизам започео је процес рушења темељних истина које је Господ саставио кроз Милерову службу тиме што је одбацио управо прво од Милерових открића. Наравно, свако пророчко приказивање светог темеља јесте приказ Христа, који је „Камен“, тако да одбацивање „седам времена“ 1863. године не означава само почетак процеса одбацивања темељних истина, него представља и одбацивање Христа. Као и у Христовом сведочанству о одбаченом камену, и Петар такође указује да је једно од пророчанстава повезаних са каменом темељцем то да ће он коначно постати „глава од угла“.

Зато је и у Писму садржано: Ево, полажем на Сиону камен крајеугаони, избрани, драгоцен; и ко верује у њега неће се постидети. Вама, дакле, који верујете, он је драгоцен; а онима који су непокорни, камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла, И камен спотицања и стена саблазни, онима који се спотичу о реч, будући непокорни; на шта су и били одређени. Али ви сте избрани род, царско свештенство, свети народ, народ задобијен; да објавите врлине Онога који вас је позвао из таме у своју чудесну светлост; Ви који некада не бисте народ, а сада сте народ Божји; који не бисте помиловани, а сада сте помиловани. 1 Петрова 2:6–8.

Камен темељац на почетку адвентизма постаје глава од угла. Исаија је сагласан са Христом и Петром, и Исаија употребљава камен темељац да представи заветни народ који бива

мимоиђен ради новог заветног народа. У свом сведочанству он представља једну класу која је склопила завет са смрћу и која је примила лаж. Лаж коју они примају јесте она лаж коју Павле означава као оно што доноси силну заблуду на оне који склапају завет са смрћу, зато што нису примили љубав истине.

Зато чујте реч Господњу, подсмевачи, који владају овим народом што је у Јерусалиму. Јер рекосте: Учинисмо завет са смрћу, и с паклом смо у погодби; када прође преплављујући бич, неће доћи до нас; јер лаж учинисмо својим уточиштем, и под преваром сакрисмо се. Зато овако говори Господ Бог: Ево, постављам на Сиону камен за темељ, камен окушан, драгоцен угаони камен, темељ сигуран; ко верује, неће се поколебати. И суд ћу поставити за мерило, и правду за висак; и град ће однети уточиште лажи, и воде ће преплавити скровиште. И ваш завет са смрћу биће укинут, и ваша погодба с паклом неће опстати; када прође преплављујући бич, тада ћете бити погажени њиме. Исаија 28:14–18.

„Седам времена“ било је сакривено под лажима, а када Бог прође мимо Свог некадашњег заветног народа и ступи у завет са сто четрдесет и четири хиљаде, камен који је некада био одбачени угаони камен уздигнуће се да постане „глава“ угла. Онима који разумеју ову истину, он је драгоцен, а онима који је не разумеју, камен који постаје глава угла не само да их сатире, него метафорично постаје и њихов надгробни камен.

У књизи пророка Данила, у осмом поглављу и деветнаестом стиху, налазимо „последњи крај“ гнева, чиме се указује да мора постојати и „први крај“ гнева. Временски период од 677. године пре Христа до 22. октобра 1844. представља раздобље у којем ће светиња (и војска) бити погажена. Али папство је, према Данилу, једанаестом поглављу и тридесет шестом стиху, требало да напредује док се гнев не наврши. Ако крај гнева у осмом поглављу представља крај једног временског периода, онда и крај гнева у једанаестом поглављу такође представља крај једног временског периода. То је оно чему Библија јасно учи, премда су ову истину лажима прикрили они који су склопили савез са смрћу.

Крај оба негодовања представља крај истоветног временског раздобља, јер су оба била испуњење истог проклетства од две хиљаде пет стотина и двадесет година расејања, ропства и сужањства. Северно царство је најпре претрпело расејање, сужањство и ропство „седам времена“, када их је 723. године пре Христа цар Асирије одвео у ропство. Јужно царство је претрпело исту судбину 677. године пре Христа. Јеремија потврђује ову чињеницу.

Израиљ је раштркана овца; лавови су га отерали: најпре га је прождрао цар Асирије; а најпосле му је овај Навуходоносор, цар Вавилона, поломио кости. Јеремија 50:17.

Јеремија указује на суд који се постепено извршава. Асирци односе северно царство 723. године пре Христа, затим одводе Манасију у Вавилон, свој престони град, 677. године пре Христа. Потом Навуходоносор одводи Јоакима, чиме се означава почетак седамдесет година ропства 606. године пре Христа. Затим Навуходоносор одводи Седекију и разара Јерусалим 586. године пре Христа.

Јужно царство било је упозорено да ће доживети исту судбину као и северно царство ако истраје у својој побуни. Суд који је задесио северно царство извршиће се и над јужним царством, а знак тог суда беше already линија која ће се пружити над Јудом. У Исаијином сведочанству то је једноставно „линија“, али у следећем одломку „линија“ је „линија Самарије“.

Зато овако вели Господ Бог Израиљев: Ево, навешћу такво зло на Јерусалим и Јуду, да ће свакоме ко за њега чује зазујати оба уха. И развући ћу над Јерусалимом уже Самаријино и висак дома Ахавова; и обрисаћу Јерусалим као што човек брише зделу, бришући је и преврћући је наопако. И одбацићу остатак свога наследства, и предаћу га у руке његових непријатеља; и постаће плен и грабеж свим својим непријатељима; јер су чинили што је зло у мојим очима и гневили ме, од дана кад оци њихови изиђоше из Египта па до данашњега дана. 2. о царевима 21:12–15.

У управо наведеним стиховима налазе се два пророчка израза која се морају размотрити. Први је зујање у ушима, а други је висак. У овим стиховима уже Самарије такође се поистовећује са виском дома Ахавовог. Уже и висак су оруђа суда, која се употребљавају у процесу грађења. У овим стиховима они показују да ће исти суд који је био извршен над северним царством, представљеним Самаријом и домом Ахавовим, бити доведен и на Јуду и на Јерусалим. Када је упозорење било објављено, северно царство Израиљево већ је било нападнуто, покорено, разорено и одведено у ропство. Порука о Божјем суду производи зујање у ушима оних који чују опомену. И висак и зујање у ушима налазе се по три пута у Светом писму. У сваком случају, они представљају Божје негодовање против Његовог сопственог народа.

И дође Господ, и стаде, и позва као и пређашњих пута: Самуило, Самуило. Тада Самуило одговори: Говори, јер слуга твој слуша. И рече Господ Самуилу: Ево, учинићу дело у Израиљу, од којег ће зазујати оба уха свакоме ко га чује. У тај дан извршићу над Илијем све што сам казао за дом његов; што почнем, то ћу и довршити. 1. Самуилова 3:10–12.

Obaranje doma Ilije predstavlja proročanstvo od koga će zazvoniti oba uha svakome ko ga чује. Zvonjava u ušima, u Samuilovo vreme, simbolizuje mimoilaženje doma Ilije. Ispunjenje predskazanja datog Samuilu bilo je obaranje doma Ilije i uspostavljanje Samuila kao proroka. Samuilo predstavlja narod koji, kako Petar kaže, nekada nije bio narod Božiji, a sada jeste, jer kada je Samuilo bio uspostavljen za proroka, dom Ilije bio je uništen. I Jeremija objavljuje sud nad vođstvom Jerusalima koji čini da uši zvone.

И реци: Чујте реч Господњу, о цареви Јудини и становници Јерусалима; овако вели Господ над војскама, Бог Израиљев: Ево, ја ћу довести зло на ово место, од кога ће свакоме ко га чује зазвонити у ушима. Јеремија 19:3.

Сва три помињања ушију које трну повезана су са заветним народом који је склопио савез са смрћу и који је потом нападнут, покорен, уништен, расејан и одведен у ропство. Трњење ушију је симбол суда Божјег гнева, а симбол тог суда такође је представљен три пута у

Писму, речју „висак“. Већ смо га прочитали у Другој књизи о царевима и код Исаије, али постоји још једно помињање „виска“ у Писму, и у том помињању реч висак преведена је са друге јеврејске речи него у претходна два помињања.

И анђео који говораше са мном дође опет и пробуди ме, као човека који се буди из сна свога, И рече ми: Шта видиш? А ја рекох: Погледах, и гле, свећњак сав од злата, с чанком на врху његову, и седам жижака на њему, и седам цеви за седам жижака што су на врху његову; И две маслине код њега, једна с десне стране чанка и друга с леве стране његове. Тада одговорих и рекох анђелу који говораше са мном, говорећи: Шта је то, господару мој? А анђео који говораше са мном одговори и рече ми: Не знаш ли шта је то? И ја рекох: Не, господару мој. Тада он одговори и рече ми, говорећи: Ово је реч Господња Зоровавељу, говорећи: Не силом ни крепошћу, него духом мојим, вели Господ над војскама. Ко си ти, о горо велика? Пред Зоровавељем постаћеш равница; и он ће изнети камен заглавни уз повике, вичући: Благодат, благодат нека му је. И дође ми реч Господња, говорећи: Руке Зоровавељеве положили су темељ овогоме дому; његове ће га руке и довршити; и познаћеш да ме је Господ над војскама послао к вама. Јер ко је презрео дан малих почетака? Јер ће се они радовати и видеће висак у руци Зоровавељевој с оних седам; то су очи Господње, које прелазе тамо и амо по свој земљи. Тада одговорих и рекох му: Шта су те две маслине с десне стране свећњака и с леве стране његове? И одговорих опет и рекох му: Шта су те две маслинове гранчице које кроз две златне цеви изливају из себе златно уље? А он ми одговори и рече: Не знаш ли шта је то? И ја рекох: Не, господару мој. Тада рече: То су два помазаника, који стоје код Господа све земље. Захарија 4:1–14.

Реч која је преведена као „висак“ у Другој књизи о царевима и у Исаији двадесет осмој јесте „mishqâl“, и значи тег. У оба одломка, тег (висак) требало је да буде додат мерној линији. Тег је оно што се употребљава на ваги и представља суд. Линија са тегом јесте линија суда. Линија Самарије била је раздобље од „седам времена“, или две хиљаде пет стотина и двадесет година. Исто то раздобље времена требало је да буде стављено на јужно царство, као што је било доведено на северно царство. Завршетак било које од тих линија у књизи пророка Данила означен је или као крај последњег гнева или као крај првог гнева. То раздобље је у Данилу представљено као раздобље у коме су Јерусалим и војска требали бити погажени од две пустошне силе, паганизма и папства. Оба раздобља отпочела би онда када би њихови одговарајући престони градови били нападнути, освојени, разрушени, а њихови становници одведени у ропство.

Али у Захарији, реч „висак“ састављена је од споја двеју јеврејских речи. Прва реч је „’eben“, и она значи „градити“, а такође значи и „камен“. Она значи „грађевни камен“. Та реч се затим спаја са јеврејском речју „bediyl“, која значи „раздвојити или оделити“. „Висак“ у Захарији јесте камен на коме се зида и који производи раздвајање и деобу. Та деоба је између двеју класа богослужитеља: једне класе која се радује када види камен, чини га главом свога угла и зида на њему, и друге која га не види, одбацује га, спотиче се о њега и најзад бива њиме сатрвена, те он тада постаје њен надгробни камен или споменик. Једна класа склапа завет са животом, друга завет са смрћу.

У историји Захарије, древни Израил је управо био изишао из Вавилона да поново сазида и обнови Јерусалим. Зоровавел је био постављен за намесника и требало је да надгледа дело. Он је положио темељни камен на почетку рада и поставио завршни камен, или угаони врховни камен, на крају рада. Зоровавел значи „потомак Вавилона“. Сва пророштва указују на последње дане, а Зоровавелево име је симбол историје поруке првог анђела, када је положен темељни камен, и његово име је такође симбол поруке трећег анђела, када се поставља завршни камен, или врховни камен. Пројављивање изливања Светога Духа, било у првом покрету било у другом покрету, представљено је Зоровавелевим именом (потомак Вавилона), јер оно представља поруку која позива последњи нараштај „потомака Вавилона“ да изађе. Оно представља поруку Поноћног поклича који се збио у првом покрету и који ускоро треба да се збуди у последњем покрету Силнога поклича.

Две маслине, две маслинове гране и два помазаника који представљају судове у које две златне цеви изливају уље:

„Помазаници који стоје крај Господа све земље имају положај који је некада био дат Сатани као херувиму заклањачу. Преко светих бића која окружују Његов престо, Господ одржава сталну везу са становницима земље. Златно уље представља благодат којом Бог снабдева светилке верника, да не би трепериле и угасиле се. Да се ово свето уље не излива с неба у порукама Божјег Духа, силе зла имале би потпуну власт над људима.“

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да би се преносило онима који су у тами. Када дође позив: ‘Ево женика где иде; излазите му у сусрет,’ они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да се сретну са својим Господом. Они немају у себи силе да дођу до уља, и њихови су животи доживели бродолом. Али ако се иште Свети Дух Божји, ако вапимо, као што је Мојсије вапио: ‘Покажи ми славу своју,’ љубав Божја ће се излити у наша срца. Кроз златне цеви, златно уље ће нам бити саопштено. ‘Не силом ни крепошћу, него Духом мојим, вели Господ над војскама.’ Примајући сјајне зраке Сунца Правде, деца Божја светле као видела у свету.” Review and Herald, July 20, 1897.

Захарија је у више наврата питао ко су две маслине, усмеравајући тако пажњу на разноврсне симболе два сведока. Сестра Вајт поистовећује две маслине са два сведока из Откривења једанаест.

„О двојици сведока пророк даље изјављује: ‘Ово су две маслине и два свећњака што стоје пред Богом земље.’ ‘Реч је Твоја,’ рече псалмиста, ‘жижак нози мојој и видело стази мојој.’ Откривење 11:4; Псалам 119:105. Два сведока представљају Свето писмо Старога и Новог завета.“ Велика борба, 267.

Захарија је желео да разуме ко су ова два сведока. У Француској револуцији то су били Стари и Нови завет. Они су били представљени као Мојсије и Илија, који су били убијени на улици од звери која је изашла из бездана. Они представљају службу Future for America, која је била убијена 18. јула 2020.

На почетку поглавља, пошто је Захарија пробуђен, када су мртве суве кости сабране, али још нису оживеле, Гаврило пита: „Шта видиш?“ Захарија описује шта је видео, а затим пита: „Шта је ово, господару мој?“ Гаврило наглашава предмет питања тиме што на Захаријино питање одговара питањем. Он пита Захарију: „Не знаш ли шта је ово?“ Потом Гаврило одговара: „Ово је реч Господња Зоровавељу: Не силом, нити снагом, него духом мојим, говори Господ над војскама.“

Реч Господња која је била дата Зоровавељу гласила је: „Не силом, нити снагом, него Духом мојим. Ко си ти, о велика горо? Пред Зоровавељем постаћеш равница; и он ће изнети завршни камен уз поклике, вичући: Благодат, благодат нека је над њим.“

Зоровавељ, управитељ, представља весника који припрема пут у историји почетка и свршетка, пред којим гора постаје као равница. Исаија поистовећује дело тог истог весника и каже да ће он „у пустињи поравнити пут Господу нашем“, и да ће учинити да се „свака долина“ „узвиси“. Он ће такође учинити да се „свака гора и брег“ „снине“, јер ће „велика гора“ пред управитељем Зоровавељем „постати равница“.

Порука Вилијама Милера о „седам времена“ била му је дата од Бога. Зоровавељ представља Вилијама Милера који је положио темељни камен „седам времена“, а он такође представља и руке које „ће изнети камен заглавни“ уз „клицање, вичући: Благодат, благодат њему“. Удвостручење речи „благодат“ представља поруку Поноћног вапаја. „Клицање“ представља исту поруку коју представља силни поклич трећег анђела, а „вичући“ представља Поноћни вапај. Цео одломак односи се на поруку Поноћног вапаја. Он се односи на девице које су спавале смртним сном на улицама из Откривења једанаест, које се простиру кроз долину мртвих сувих костију. Он се односи на васкрсење мртвих сувих костију, и односи се на пророчку улогу „виска“ који мудре девице виде, што их наводи да се радују.

Тада Захарија каже: „штавише“. Штавише значи поставити следећи одломак поврх претходног одломка. То је упућивање на пророчко начело: ред на ред. Претходни разговор је указао на поноћно буђење Божјег народа, представљеног Захаријом. Претходни разговор је више пута нагласио жељу Божјег народа у последњим данима да разуме ко су два сведока из Откривења једанаест. Претходни разговор је показао да Зоровавељ представља дело у првом покрету, а такође и дело у последњем покрету. Показао је да су Зоровавељеве „руке“ (које представљају људску силу) требало да положе камен темељац и заглавни камен, али да је дело његових руку било и јесте остварено једино божанском силом Утешитеља.

Дијалог који је уследио, а који треба поставити изнад претходног дијалога, показује да ће, када „руке Зоровавељеве“ буду довршавале дело, тада Божји народ у последњим данима „познати да је Господ“ „послао“ Гаврила, носиоца светлости, „к“ Божјем народу. Они ће препознати небески процес саопштавања који је прва истина представљена у вези са Откривењем Исуса Христа. Одбацити поруку и дело Зоровавеља значи одбацити поруку која долази од Гаврила, коју је он примио од Христа, а коју је Он, са своје стране, примио од Оца.

Тада су дефинисане две класе богослужитеља. Једна класа „презре дан малих ствари?“ Друга класа „обрадоваће се“ када „виде висак у руци Зоровавељевој с оних седам“ који „су очи Господње, које пролазе тамо и амо по свој земљи.“ Они који презиру дан малих ствари, презиру историјско дело Вилијама Милера, представљено „виском“. Они су супротстављени онима који се радују када виде „висак“ у рукама Зоровавеља. Захаријин „висак“ јесте грађевни камен који производи поделу. Једна класа презире „висак“, јер одбија да види да је „висак“ у руци Зоровавеља са „оних седам“. Реч „седам“ која је уз „висак“ јесте иста јеврејска реч која је у Левитској двадесет шест преведена као „седам пута“.

Тада Захарија понавља чињеницу да, када се пробуди, не зна ко су два сведока. Стога још једном пита: „Шта су ове две маслине?“ Он то поново понавља, питајући: „Шта су ове две маслинове гранчице које кроз две златне цеви изливају из себе златно уље?“ А Гаврило истиче то питање тиме што још једном одговара на Захаријино питање питањем: „Не знаш ли шта су ово?“ на шта Захарија одговара: „Не.“ Тада Гаврило каже: „То су два помазаника, који стоје крај Господа све земље.“

Поглавље почиње тиме што Гаврило буди Захарију из сна. Захарија, дакле, представља девице које се буде у поноћ, а када се те девице пробуде, оне су представљене као они које притиска силан терет да разумеју шта представљају два сведока из једанаесте главе Откривења. Све књиге Библије сусрећу се и завршавају у књизи Откривења. Сви пророци сагласни су један с другим, јер Бог није творац забуне. Сви пророци говоре више о последњим данима него о данима у којима су живели.

Гаврило примењује начело Алфе и Омеге тиме што указује да ће Зоровавељ започети и довршити дело изградње храма. Његов рад је представљен као полагање камена темеља на почетку и завршног камена на крају. Зоровавељ представља покрет милерита и покрет Future for America.

Оно што Гаврило излаже Захарији јесте да се дело Поноћног поклика, било у покрету првог анђела било у покрету трећег анђела, извршава силом Светога Духа.

Док су лежали мртви на улици, свет се радовао над њиховим мртвим телима; али када су устали, свет је тада страховао, а они су се радовали. Они се радују јер виде висак тих „седам времена“ у руци Зоровавељевој. Висак је камен на коме се зида, који одваја мудре од лудих.

Захарија не каже „седам“, већ каже „оних седам“. Они виде и две хиљаде пет стотина и двадесет година расејања. Реч преведена као „седам“ јесте иста она реч која је у Левитској двадесет шест преведена као „седам пута“, и представља „проклетство“ ропства које је било навучено и на северно и на јужно царство Израела. Књига пророка Данила поистовећује „оних седам“ са првим и последњим гневом.

Камен темељац који је положио Вилијам Милер била су „седам времена“, а заглавни камен који је положио покрет трећег анђела јесу „седам времена“. Они који се радују када виде „тих седам“ у буђењу Поноћног вапаја последњих дана, биће сведоци поделе и одвајања драгоценог од ништавног. Драгоцени ће се радовати док буду долазили у пуно јединство,

а ништавни ће прекасно увидети да немају уља које је силазило кроз две златне цеви. Истина која изазива радост код једне класе биће камен спотицања другој класи, иако је била доступна на увид свима који су били вољни да виде.

Баш као што је „седам времена“ постало тест на почетку, 1856. године, када је филаделфијски адвентизам прешао у лаодикијски адвентизам, тако је „седам времена“ поново тест на крају, управо тамо где лаодикијски адвентизам прелази у филаделфијски адвентизам. Тест на почетку био је неположен 1863. године, одбацивањем библијске доктрине о „седам времена“. Они који падну на тесту на крају 2023. године, учиниће то зато што одбацују искуство које захтева лек означен „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге.

Било је важно утврдити да књига пророка Данила у потпуности потврђује „седам времена“ пре него што почнемо да разматрамо пророчку поруку првих шест поглавља књиге пророка Данила, јер четврто и пето поглавље говоре о „седам времена“ и означавају почетак и завршетак два рога звери из земље из Откривења, тринаесте главе.

Разматрање оних првих шест поглавља започећемо у наредном чланку.

„Светлост коју је Данило примио од Бога дата је нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео на обалама Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви догађаји који су проречени ускоро ће се збити.

„Размотрите околности јеврејског народа у време када су дата Данилова пророчанства.

„Посветимо више времена проучавању Библије. Ми не разумемо Реч онако како би требало. Књига Откривења отвара се налогом да разумемо поуку коју она садржи. ‘Благо ономе који чита, и онима који слушају речи овога пророштва’, објављује Бог, ‘и држе оно што је у њему написано: јер је време близу.’ Када ми као народ будемо разумели шта ова књига значи за нас, међу нама ће се видети велико пробуђење. Ми не разумемо у потпуности поуке којима она учи, упркос налогу који нам је дат да је истражујемо и проучавамо.

„У прошлости су учитељи објављивали да су Данило и Откривење запечаћене књиге, и народ се одвратио од њих. Завесу чија је привидна тајна многе задржавала да је не подигну, сама Божја рука уклонила је са ових делова Његове речи. Само име „Откривење“ противречи тврдњи да је то запечаћена књига. „Откривење“ значи да је нешто важно откривено. Истине ове књиге упућене су онима који живе у овим последњим данима. Ми стојимо са уклоњеном завесом на светом месту светих ствари. Не треба да стојимо изван. Треба да уђемо, не са немарним, непоштовањем испуњеним мислима, не ужурбаним корацима, него са страхопоштовањем и побожним страхом. Приближавамо се времену када пророчанства књиге Откривења треба да се испуне.“
Testimonies to Ministers, 113.